

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 93/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mikuláša Lendáka a Márie Lendákovej, obaja bytom K., ako aj Heleny Lendákovej, bytom K., ktorou namietali porušenie svojich vlastníckych práv správcom konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4 K 75/99, Krajským súdom v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 135/01 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 178/03, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Mikuláša Lendáka, Márie Lendákovej a Heleny Lendákovej v časti týkajúcej sa namietaného porušenia ich vlastníckych práv Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 178/03 odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť Mikuláša Lendáka, Márie Lendákovej a Heleny Lendákovej vo zvyšnej časti o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2005 doručená sťažnosť Mikuláša Lendáka a Márie Lendákovej, obaja bytom K., ako aj Heleny Lendákovej, bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich vlastníckych práv správcom konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 K 75/99, krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 135/01 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 178/03.

Sťažovatelia uviedli, že im rozhodnutím Rady Miestneho národného výboru v Kuzmiciach zo 6. mája 1958 bola násilne odobratá poľnohospodárska usadlosť a podľa § 6 vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. o niektorých opatreniach na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby bola následne zverená do bezodplatného užívania Jednotnému roľníckemu družstvu III. typu v Kuzmiciach na dobu 6 rokov. Sťažovatelia dodávajú, že svoj majetok nemohli v skutočnosti užívať skoro 40 rokov.

V roku 1991 požiadali sťažovatelia o vydanie poľnohospodárskeho majetku podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“). Sťažovateľom bola vydaná poľnohospodárska pôda, neboli však uspokojené ich nároky na náhradu živého a mŕtveho inventára a vyplatenie hodnoty majetkového podielu v družstve. Sťažovatelia preto uplatnili uvedené práva žalobou na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 6 C 18/99 z 24. marca 1999 uložil Poľnohospodárskemu družstvu Roňva Kuzmice (právnomu nástupcovi Jednotného roľníckeho družstva III. typu v Kuzmiciach) povinnosť vyplatiť sťažovateľom hodnotu ich majetkových podielov spolu vo výške 167 757 Sk, vydať sťažovateľom náhradu za živý a mŕtvy inventár v celkovej výške 463 000 Sk a zaplatiť sťažovateľom (ako žalobcom) náhradu trov konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. mája 1999.

Pretože Poľnohospodárske družstvo Roňva Kuzmice právoplatný rozsudok okresného súdu z 24. marca 1999 nerešpektovalo, podali sťažovatelia návrh na nútený výkon uvedeného rozhodnutia v exekučnom konaní. Súdom poverený exekútor v uvedenej veci JUDr. Š. V., Exekútorský úrad Trebišov, vydal 29. júna 1999 upovedomenie o začatí exekúcie. Exekúciu však nebolo možné vykonať v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok Poľnohospodárskeho družstva Roňva Kuzmice.

V konkurznom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 K 75/99 prihlásili sťažovatelia svoje pohľadávky priznané právoplatným rozsudkom okresného súdu z 24. marca 1999 dňa 8. novembra 1999.

Sťažovatelia namietajú, že správca konkurznej podstaty „... *aj napriek právoplatnému rozsudku okresného súdu nám nevydal náš majetok, ale urobil z neho predmet konkurzu*“. Z k sťažnosti sťažovateľov priložených príloh vyplýva, že na prieskumnom pojednávaní konanom v predmetnej veci 12. júla 2000 boli sťažovateľmi prihlásené pohľadávky správcom konkurznej podstaty uznané čo do právneho dôvodu a výšky, správca konkurznej podstaty však poprel ich poradie, keďže sťažovatelia ich uplatňovali ako pohľadávky prvej triedy. Správca konkurznej podstaty zaradil prihlásené pohľadávky sťažovateľov ako pohľadávky štvrtej triedy.

Sťažovatelia sa žalobou podanou na krajskom súde 21. februára 2001 domáhali určenia, že nimi prihlásené pohľadávky vo výške 291 526 Sk s príslušenstvom, 116 270 Sk s príslušenstvom a 80 824 Sk s príslušenstvom sú pohľadávkami prvej triedy.

Krajský súd rozsudkom č. k. 9 Cb 135/01-29 z 28. marca 2003 žalobu sťažovateľov zamietol dôvodiac: „*Súd zistil z predložených dôkazov, že na úpadcu Poľnohospodárske družstvo „Roňva“ Kuzmice bol uznesením Krajského súdu v Košiciach z 1. 10. 1999 pod sp. zn. 4 K 75/99 vyhlásený konkurz. Prieskumné pojednávanie sa konalo 12. 7. 2000, na ktorom správca konkurznej podstaty JUDr. P. K. uznal veriteľovi č. 17a - žalobcovi v 1. rade prihlásenú pohľadávku vo výške 291.526,- Sk, ale ju zaradil do 4. triedy a nie do*

1., ako to požadoval žalobca v 1. rade. Veriteľovi č. 17 - žalobcovi v 2. rade uznal celú prihlásenú pohľadávku vo výške 241.430,- Sk, pričom sumu, ktorú žalobkyňa požadovala zaradiť do 1. triedy, 116.270,- Sk správca zaradil do 4. triedy a u veriteľa č. 18 - žalobkyni v 3. rade, ktorá si prihlásila celkovú sumu vo výške 117.961,- Sk s tým, že žiadala zaradiť sumu 75.364,- Sk do 1. triedy a sumu 42.597,- Sk v 5. triede, obidve tieto sumy zaradil do 4. triedy.

Z predložených evidenčných listov, ktoré vypracoval správca vyplýva, že prihlásené pohľadávky u žalobcov v 1., 2. a 3. rade zaradil namiesto do 1. triedy do 4. triedy z dôvodu, že tieto pohľadávky titulom náhrady za vnesený živý a mŕtvy inventár nepatria do 1. triedy v zmysle ust. § 32 ods. 2 písm. a) ZKV.

Podľa § 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení novely č. 12/1998 Z. z., účinnej od 1. 2. 1998 (ďalej len ZKV), konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné, čo do pravosti, výšky, alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. O poradí popretej pohľadávky rozhodne vždy súd.

Zo spisu sp. zn. 4 K 75/99, vedenom na Krajskom súde v Košiciach súd zistil, že konanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu v tejto veci sa začalo podaním návrhu na súde dňa 6. 4. 1999. Žalobcovia sa nezúčastnili prieskumného pojednávania konaného dňa 12. 7. 2000, boli však upovedomení súdom o podaní žaloby, ktorú podali včas. Návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný dňa 6. 4. 1999, to znamená, že v tom čase platila právna úprava Zákona o konkurze a vyrovnaní od 1. 2. 1998 do 1. 8. 2000, zák. č. 328/1991 Zb. v znení zák. č. 12/1998 Z. z.. Právna úprava v tom čase poznala päť tried. Podľa § 32 ods. 2 písm. a), do 1. triedy patrili pohľadávky majiteľov hypotekárnych záložných listov a komunálnych obligácií vydaných bankou, vykonávajúcou hypotekárne obchody, pohľadávky veriteľov z kúpnych zmlúv na nákup jatočných zvierat, mlieka, ovocia a zeleniny od ich výrobcov. Veriteľmi týchto pohľadávok sú len prvovýrobcovia, ktorí odpredávajú tovar iným osobám ako kupujúcim.

Z uvedeného znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že požiadavka žalobcov, aby ich pohľadávky ako nárok za živý a mŕtvy inventár boli zaradené do 1. triedy, nie je dôvodná, pretože nie sú dodávateľmi uvedenými v citovanom ustanovení. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal súd za preukázané, že správca správne zaradil pohľadávky žalobcov na náhradu za živý a mŕtvy inventár do 4. triedy, do ktorej patria všetky ostatné

pohľadávky, ktoré nie sú uvedené v § 32 ods. 1 ZKV. Na základe vyššie uvedených skutočností preto súd žalobu zamietol.“

Sťažovatelia sa proti rozsudku krajského súdu z 28. marca 2003 odvolali. Najvyšší súd však rozsudkom sp. zn. 1 Obo 178/03 z 26. októbra 2004 rozsudok krajského súdu č. k. 9 Cb 135/01-29 z 28. marca 2003 potvrdil.

Na základe uvedených skutočností namietajú sťažovatelia porušenie svojich práv zo strany správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 K 75/99, krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 135/01 a najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 178/03 poukazujúc na *„nedotknuteľnosť súkromného vlastníctva“* a medzinárodné záväzky Slovenskej republiky v oblasti ochrany ľudských práv a základných slobôd, z ktorých okrem iného vyplýva povinnosť garantovať *„právo na pokojné užívanie svojho majetku“*. V tejto súvislosti sťažovatelia dodávajú: *„Je veľmi smutná vec, že napriek platným zákonom a právoplatnému rozsudku Okresného súdu Trebišov sa nemôžeme dovolať pravdy ani na Najvyššom súde SR“*, žiadajúc, aby im ústavný súd priznal náhradu vo výške 650 917 Sk *„... podľa právoplatnosti rozsudku Okresného súdu v Trebišove dňa 6. 5. 1999...“*.

II.

2. 1. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

2. 2. Sťažnosť sťažovateľov nespĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona o ústavnom súde, napriek tomu je z jej obsahu zrejmé, že námietky sťažovateľov smerujú k porušeniu základného práva vlastniť majetok, resp. základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného

v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol k dohovoru“) postupom správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 K 75/99, rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Cb 135/01-29 z 28. marca 2003 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 178/03 z 26. októbra 2004.

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...). Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Ústavné a medzinárodnoprávne garancie základného práva vlastniť majetok zahŕňajúce taktiež právo na ochranu vlastníctva (čl. 20 ods. 1 ústavy) vychádzajú zo zásady, že stanovenie obsahu vlastníckeho práva, podmienok výkonu vlastníckeho práva (podmienok užívania majetku), ako aj stanovenie podmienok jeho ochrany patrí do sféry normotvornej právomoci zákonodarcu, ktorý ich môže regulovať prostredníctvom zákonnej úpravy disponujúc pritom pomerne širokou mierou uváženia. V procesnoprávnej rovine

nachádza táto skutočnosť svoj odraz aj v skutočnosti, že ochrany vlastníckeho práva na nezávislom a nestrannom súde, prípadne inom orgáne verejnej moci sa možno domáhať zákonom ustanoveným postupom (čl. 46 ods. 1 ústavy) a v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Sťažnosť sťažovateľov sa týka ich majetkových práv uplatnených na základe zákona č. 229/1991 Zb. pred všeobecnými súdmi. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 18/99 ochranu týmto právam sťažovateľov poskytol. Sťažovatelia sa následne uspokojenia svojich nárokov priznaných právoplatným súdnym rozhodnutím (rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 18/99 z 24. marca 1999) domáhali v exekučnom konaní a po jeho prerušení v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok povinnej osoby v samotnom konkurznom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 K 75/99.

V uvedenom kontexte považoval ústavný súd za relevantné, že právny rámec, v rámci ktorého sa sťažovatelia môžu domáhať uspokojenia svojich majetkových nárokov, je daný príslušnými zákonnými predpismi upravujúcimi konkurzné konanie (zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov), ako aj procesnými predpismi všeobecne upravujúcimi postup súdov v občianskom súdnom konaní (Občiansky súdny poriadok).

Ústavný súd taktiež vychádzal z názoru, že obava veriteľa ohľadne uspokojenia jeho pohľadávok prihlásených v konkurznom konaní, ba ani prípadný neúspech veriteľa domáhajúceho sa uspokojenia svojich majetkových nárokov v konkurznom konaní (pokiaľ nie je dôsledkom neústavného postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej moci) nemôžu byť samy osebe dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva veriteľa vlastníť majetok, resp. jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy alebo práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru.

2. 3. Vychádzajúc z uvedených postulátov konštatoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, že proti namietanému zásahu do svojich práv postupom správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 K 75/99 sa sťažovatelia mohli brániť žalobou proti správcovi konkurznej podstaty na krajskom súde (§ 19 ods. 2, § 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb.) a proti rozhodnutiu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 135/01 využitím riadneho opravného prostriedku – odvolania.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Možnosť sťažovateľov domáhať sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd, k porušeniu ktorých malo dôjsť postupom správcu konkurznej podstaty, pred krajským súdom a vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu využitím opravných prostriedkov, ktoré im na tento účel dáva k dispozícii zákon, vylučuje právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o tejto časti sťažnosti.

Ústavný súd z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (bod 2 výrokovej časti rozhodnutia).

2. 4. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 178/03 z 26. októbra 2004, konštatoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní jej zjavnú neopodstatnenosť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98); inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať (primerane II. ÚS 70/99).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

V kontexte uvedeného ústavný súd skúmal, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Cb 135/01-29 z 28. marca 2003 (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 178/03 z 26. októbra 2004) sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

V odôvodnení označeného rozhodnutia z 26. októbra 2004 najvyšší súd okrem iného uviedol: „*Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa*

§ 219 O. s. p. potvrdil. Vychádzal zo zistenia, že predmetom žaloby je žalobcami 1, 2, 3 uplatnené právo na určenie poradia pohľadávok, ktoré správca konkurznej podstaty uznal a zaradil ich ako pohľadávky štvrtej triedy. Žalobcovia s poradím pohľadávky nesúhlasia, lebo podľa ich názoru ide o reštitučné nároky majetku, ktorý im zobral štát podľa vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. a pridelil do užívania a správy Poľnohospodárskeho družstva Kuzmice. Dôvodili tiež tým, že podľa zákona č. 229/1991 Zb. a nariadenia vlády SR č. 97/1992 Zb. Poľnohospodárske družstvo Kuzmice malo im vydať živý a mŕtvy inventár do 90 dní od vydania pôdy na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby. O vydanie celého ich majetku podielov a náhradu za živý a mŕtvy inventár požiadali ešte v roku 1992. Rozsudkom Okresného súdu v Trebišove sp. zn. 6 C 18/99 zo dňa 24. 3. 1999 súd uložil povinnosť Poľnohospodárskemu družstvu „Roňva“ Kuzmice okrem iného vydať žalobcom 1, 2, 3 náhradu za živý a mŕtvy inventár v celkovej výške 463 000,- Sk vydaním hnutel'ných a nehnuteľných vecí a zaplatiť žalobcom trovy konania. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa ako aj z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka Poľnohospodárske družstvo „Roňva“ Kuzmice bol podaný na Krajský súd v Košiciach dňa 6. 4. 1999. V tomto období platila právna úprava zákona o konkurze a vyrovnaní v čase od 1. 2. 1998 do 1. 8. 2000 zák. č. 328/1991 Zb. v znení zák. 12/1998 Z. z. Táto právna úprava poznala päť tried. Podľa § 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení novely č. 12/1998 Z. z., účinnnej od 1. 2. 1998 konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. O poradí popretej pohľadávky rozhodne vždy súd. Podľa § 32 ods. 2 písm. a) ZKV pohľadávky prvej triedy sú pohľadávky majiteľov hypotekárnych záložných listov a komunálnych obligácií vydaných bankou vykonávajúcou hypotekárne obchody a pohľadávky veriteľov z kúpnych zmlúv na nákup jatočných zvierat, mlieka, ovocia a zeleniny od ich výrobcov. Pohľadávky štvrtej triedy sú ostatné pohľadávky s výnimkou pohľadávok podľa písm. e). Pohľadávky žalobcov nie sú pohľadávkami v zmysle ust. § 32 ods. 2 písm. a) ZKV, pretože nejde o pohľadávky veriteľov z kúpnych zmlúv na nákup jatočných zvierat, mlieka, ovocia a zeleniny od ich výrobcov. Veriteľmi týchto pohľadávok sú len prvovýrobcovia, ktorí odpredávajú tovar iným osobám ako kupujúcim. Správca konkurznej podstaty preto správne zaradil pohľadávky žalobcov

voči úpadcovi do štvrtej triedy pohľadávok. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaniu žalobcov nevyhovel.“

Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 178/03 z 26. októbra 2004 s prihliadnutím na obsah rozsudku krajského súdu z 28. marca 2003 v predmetnej veci je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že najvyšší súd sa zaoberal námietkami sťažovateľov. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s relevantnou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné s právami sťažovateľov podľa ústavy a dodatkového protokolu k dohovoru, k porušeniu ktorých smerujú námietky sťažovateľov, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výrokovej časti rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005